

IRODYTA: ŽMOGUS IŠ ESMĖS YRA ŠVIESOS BŪTYBĖ

Prof. Fritz-Albert Popp: „Šiandien žinome, kad žmogus iš esmės yra šviesos būtybė.“

Integrali biofizika*: biofotonika. 2003

Šiuolaikinis fotobiologijos mokslas šiuo metu tai įrodo. Kalbant apie gydymą, tai turi milžinišką reikšmę. Pavyzdžiui, dabar žinome, kad šviesos kvantai gali inicijuoti arba sustabdyti kaskados tipo reakcijas ląstelėse ir kad genetinę ląstelių žalą galima praktiškai atitaisyti per kelias valandas silpnais šviesos spinduliais.

Fritz-Albert Popp, vokiečių biofizikos ir biofotonikos tyrėjas, teigia: „Mes vis dar esame ant labai sudėtingo šviesos ir gyvybės ryšio supratimo slenksčio, tačiau dabar galime drąsiai teigti, kad visos mūsų medžiagų apykaitos funkcija priklauso nuo šviesos.“

Fritz-Albert Popp įgijo: Eksperimentinės fizikos diplomą (Viurcburgo universitete), Viurcburgo universiteto Fizikos instituto rentgeno spindulių grupės, teorinės fizikos daktaro laipsnį (daugiadalelių sistemų kvantinė teorija, Mainco universitete), biofizikos habilitaciją (Marburgo universitetas), radiologijos profesoriaus diplomą Marburgo universitete 1972–1980 m.; Marburgo universiteto Senato paskirtas profesoriumi (H2), pramonės tyrimų grupių vadovu (1981–1983 m.); Kaizerslauterno universitete (ląstelių biologija nuo 1983 iki 1985 m.), Technologijų centre ir Technologijų parke Kaizerslauterne (1986 m. – dabar).

Jis atliko tyrimus, patvirtinančius biofotonų egzistavimą. Šios šviesos dalelės, neturinčios masės, perduoda informaciją ląstelių viduje ir tarp jų.

Jo darbai rodo, kad **gyvos ląstelės DNR kaupia ir išskiria fotonus, sukurdama „biofotoninę emisiją“, kuri gali būti ligų ir sveikatos raktas.**

Aštuoniose Poppo knygoose ir daugiau nei 150 mokslinių žurnalų straipsnių bei tyrimų nagrinėjami pagrindiniai teorinės fizikos, biologijos, komplementariosios medicinos ir biofotonų klausimai.

1970 m. Poppas, kaip teorinės biofizikos specialistas Marburgo universitete Vokietijoje, dėstė radiologiją – **elektromagnetinės (EM) spinduliuotės sąveiką su biologinėmis sistemomis**. Poppas dar tada ėmė nerimauti dėl tokių dalykų kaip mobilieji telefonai ir mikrobangų bokštai, kurie dabar dažnai siejami su vėžiu ir leukemija.

Dr. Poppas įkūrė Tarptautinį biofizikos institutą Noise, Vokietijoje. Šis institutas yra pasaulinis biologų, chemikų, medicinos tyrėjų, fizikų ir kitų mokslininkų tinklas iš 14 universitetų ir vyriausybinų tyrimų institutų.

Biofotonika yra kvantinės biologijos šaka, nagrinėjanti pavienių fotonų ir biologinės medžiagos sąveiką, siekiant suprasti gyvų organizmų ląstelių ir audinių vidinį veikimą. Tai tikriausiai geriausias sprendimas suprasti ląstelių funkciją, integruojant molekulinę

veiklą gyvose ląstelėse. **Fritz-Albert Popp yra biofotonų teorijos išradėjas ir „biofotonų“ termino autorius. Biofotonai žymi koherentinius fotonus, skleidžiamus biologinių organizmų. Biofotonų teorija teigia, kad DNR yra labiausiai tikėtinas biofotonų emisijos šaltinis.**

Biologinė fotonų (biofotonų) emisija yra terminas, vartojamas apibūdinti nuolatinę itin silpną (1–100 fotonų/sek./cm²) koherentinių (fazės ir (arba) dažnio fiksuotų) fotonų emisiją iš gyvų sistemų. (F. A. Popp 1976) Popp tai laikė kvantinės biologijos reiškiniu, turinčiu bioinformacinį pobūdį, kuris skiriasi nuo nekoherentinės fotonų emisijos kaip metabolizmo šalutinių produktų, tokių kaip šiluminė spinduliuotė ir bioluminescencija/chemiluminescencija, kurią sukelia radikalios reakcijos, oksidacija ir kt.

Biofotonų/ultrasilpnų fotonų emisija atsiranda dėl gyvų ląstelių sudedamųjų dalių elektroniniu būdu sužadintų būsenų relaksacijos, kuri paprastai siejama su oksidaciniu metabolizmu, lydinčiu reaktyviųjų deguonies formų (RDF), kurios dalyvauja reguliuojant platų biocheminių ir fiziologinių funkcijų spektrą, gamybą.

Biofotonų/ultrasilpnų fotonų emisija atspindi patofiziologinę mitochondrijų energijos (ATP) gamybos būseną ir jautrumą oksidaciniam stresui, kuris atsiranda dėl per didelio ROS gamybos arba antioksidacinės apsaugos aktyvumo stokos.

Biofotonai susideda iš labai tvarkingos šviesos, kitaip tariant, biologinės „lazerio“ šviesos. Tokia šviesa yra labai tyli (mažai triukšminga) ir pasižymi itin stabiliu intensyvumu, be įprastų šviesoje stebimų svyravimų. Dėl stabilaus lauko stiprumo jos bangos gali persidengti, ir dėl to tampa įmanomi konstruktyvūs ir destruktivūs interferencijos efektai, kurie nepasireiškia įprastoje šviesoje.

Ultrasilpna fotonų emisija (UPE) arba biofotonų emisija (BPE) – tai nuolatinio ir savaiminio šviesos spinduliavimo (iš visų biologinių sistemų, įskaitant žmones), susijusio su medžiagų apykaitos veikla, reiškinys, be sužadinimo ar sustiprinimo. Tai vyksta matomoje ir UV elektromagnetinio spektro dalyje, esant itin mažam intensyvumui, maždaug 10⁻⁶–10⁻⁶ W/cm².

Koherentinė biofotonų emisija yra susijusi su energijos ir informacijos perdavimo procesais biologiniuose organizmuose ir yra siejama su DNR funkcija bei genų reguliavimu.

Kodėl ultravioletinė šviesa?

Dr. Poppas pasirinko dirbti būtent su UV šviesa dėl rusų biologo Aleksandro Gurwitscho eksperimentų, kuris 1923 m. dirbdamas su svogūnais atrado, kad jo šaknys gali stimuliuoti kaimyninio augalo šaknis, jei du gretimi augalai yra kvarco stiklo vazonuose, ir ne, jei jie yra silicio stiklo vazonuose. Vienintelis skirtumas tas, kad silicis filtruoja UV šviesos bangos ilgį, o kvarcas – ne. **Gurwitschas iškėlė teoriją, kad svogūnų šaknys gali bendrauti tarpusavyje ultravioletine šviesa. Visos energijos vibracijos yra elektromagnetinio**

spektro dalis. Tai apima elektros energiją, šilumą, garsą, šviesą, radijo bangas ir radioaktyvias bangas. UV šviesa yra tik maža EM energijos spektro dalis, turinti labai trumpą bangos ilgį.

Dr. Poppas atrado, kad benzo[a]pirenas (**vėžį sukelianti molekulė**) sugeria UV šviesą, o tada ją vėl išspinduliuoja visiškai kitu dažniu – tai buvo šviesos „maišytuvas“. Benzo[e]pirenas (nekenksmingas žmonėms) praleidžia UV šviesą nepakitusia.

Poppą šis skirtumas suglumino ir jis toliau eksperimentavo su UV šviesa ir kitais junginiais. Jis atliko savo bandymą su 37 skirtingomis cheminėmis medžiagomis, kai kurios iš jų sukėlė vėžį, kai kurios – ne. Po kurio laiko jis sugebėjo numatyti, kurios medžiagos gali sukelti vėžį. Kiekvienu atveju kancerogeniniai junginiai priėmė UV šviesą, ją sugėrė ir pakeitė arba sumaišė dažnį.

Buvo dar viena keista šių junginių savybė: kiekvienas kancerogenas reagavo tik į šviesą tam tikru dažniu – 380 nm (nanometrų) ultravioletinių spindulių diapazone. Poppas vis svarstydavo, kodėl vėžį sukelianti medžiaga galėtų būti šviesos maišytoja. Jis pradėjo skaityti mokslinę literatūrą, skirtą būtent žmogaus biologinėms reakcijoms, ir aptiko informacijos apie reiškinį, vadinamą „fotoremontu“.

Šviesa kūno viduje

Poppas dėl to buvo išsigandęs. Jis parašė apie tai straipsnyje, kurį sutiko publikuoti prestižinis medicinos žurnalas.

Netrukus po to prie Poppo priėjo studentas Bernhardas Ruthas, kuris paprašė Poppo vadovauti jo daktaro disertacijos darbui. Poppas pasakė Ruth, kad yra pasirengęs tai padaryti, jei studentas galėtų įrodyti, kad iš žmogaus kūno sklinda šviesa.

Šis susitikimas Poppui buvo laimingas, nes Ruth buvo puiki eksperimentinė fizikė. Ruth manė, kad ši idėja yra absurdiška, ir nedelsdama ėmėsi konstruoti įrangą, kad įrodytų Poppo hipotezę, jog ji klaidinga.

Per dvejus metus Ruth sukonstravo aparatą, primenantį didelį rentgeno spindulių detektorį, kuris naudojo fotodaugintuvą šviesai skaičiuoti fotonas po fotonu. Šiandien tai vis dar vienas geriausių įrenginių šioje srityje. Aparatas turėjo būti labai jautrus, nes turėjo matuoti tai, ką Poppas laikė itin silpna emisija.

Ši „biofotonų emisija“, kaip ją vadino Poppas, suteikė idealią ryšio sistemą informacijai perduoti daugeliui organizmo ląstelių. Tačiau svarbiausias klausimas liko: **iš kur sklinda šviesa?**

Šis gabus studentas įkalbėjo jį atlikti kitą eksperimentą. Yra žinoma, kad kai DNR mėginiai užtepami etidio bromidu, jis prasiskverbia tarp dvigubos spiralės bazinių porų, sukeldamas DNR išsivyniojimą. Studentas pasiūlė, kad užtepus cheminę medžiagą, jie išmatuotų iš mėginio sklindančią šviesą. Poppas nustatė, kad kuo didesnė etidio koncentracija, tuo labiau

DNR išsivynioja, bet tuo stipresnis šviesos intensyvumas. Ir atvirkščiai, kuo mažiau jo naudojo, tuo mažiau šviesos buvo skleidžiama.

Jis taip pat nustatė, kad DNR gali skleisti platų dažnių diapazoną, kai kurie iš jų, regis, susiję su tam tikromis funkcijomis. Jei DNR kauptų šią šviesą, ji natūraliai skleistų daugiau šviesos, jei būtų išskleista.

Šie ir kiti tyrimai Poppui įrodė, kad vienas iš svarbiausių šviesos ir biofotonų emisijos šaltinių yra DNR. **DNR buvo tarsi kūno kamertonas.** Ji smogdavo tam tikru dažniu, o tam tikros molekulės sekdamo paskui. Jis suprato, kad taip pat įmanoma, jog **jis aptiko trūkstantį grandį dabartinėje DNR teorijoje, kuri galėtų paaiškinti bene didžiausią stebuklą žmogaus biologijoje – kaip viena ląstelė gali virsti pilnai susiformavusiu žmogumi.**

Vėžys yra koherentinės šviesos praradimas

Iki šiol Poppas tyrė tik sveikus asmenis ir kvantiniu lygmeniu rado išskirtinę koherenciją. Tačiau kokia šviesa yra sergančiųjų organizme?

Poppas išbandė savo aparatą su eile vėžiu sergančių pacientų. Kiekvienu atveju šie pacientai prarado tiek natūralius periodinius ritmus, tiek ir savo koherenciją. **Vidinio bendravimo linijos buvo iškraipytos. Jie prarado ryšį su pasauliu. Iš esmės jų šviesa užgeso.**

Visiškai priešingai pastebima sergant išsėtine skleroze: išsėtinė sklerozė yra labai tvarkingos būsenos. **Pacientai, sergantys šia liga, gauna per daug šviesos, todėl slopina savo ląstelių gebėjimą atlikti savo darbą.** Per didelę bendradarbiavimo harmonija trukdė lankstumui ir individualumui – kaip per daug kareivių, žygiuojančių vienu žingsniu per tiltą, dėl ko jis sugriūva. **Tobula darna yra optimali būseną tarp chaoso ir tvarkos.** Esant per dideliame bendradarbiavimui, atrodo, kad atskiri orkestro nariai nebegali improvizuoti. **Iš esmės išsėtinė sergantys pacientai skęsta šviesoje.**

Poppas taip pat tyrinėjo streso poveikį. Streso būsenoje padidėja biofotonų emisijos greitis – tai gynybos mechanizmas, skirtas atkurti paciento pusiausvyrą.

Dabar Poppas suprato, kad tai, su kuo jis eksperimentavo, buvo daugiau nei vėžio vaistas ar Gestaltbildung. Tai buvo modelis, kuris pateikė **geresnį paaiškinimą nei dabartinė neodarvinistinė teorija**, kaip visi gyvi dalykai evoliucionuoja planetoje. /.../

Dr. Poppo atradimo atšakos

Aštuntajame dešimtmetyje dr. Veljko Veljkovic, dabar vadovaujantis Daugiadisciplininių tyrimų ir inžinerijos centrui, Branduolinių mokslų institutui Vinca, taip pat atrado metodą, kaip numatyti, kurios iš šimtų naujų cheminių medžiagų, kurias gamina sparčiai besiplečianti chemijos pramonė, yra kancerogeninės, apskaičiuojant tam tikras molekulių elektrones, biofotonines savybes. **Netrukus paaiškėjo, kad šis metodas vienodai tinka ir**

mutageninėms, toksiškoms ir net antibiotinėms ar citostatinėms (priešvėžinėms) organinėms cheminėms medžiagoms nustatyti.

Nuo to laiko Veljkovic institutas Belgrade bendradarbiauja su kitomis Europos laboratorijomis, kad tą patį metodą taikytų vaistų, ypač skirtų AIDS ligai, kūrimui.

Biofotonų terapija

Biofotonų terapija – tai šviesos taikymas tam tikroms odos sritims gydymo tikslais. Šių įrenginių skleidžiama šviesa arba fotonai yra sugeriami odos fotoreceptorių ir tada per kūno nervų sistemą patenka į smegenis, kur jie padeda reguliuoti tai, kas vadinama mūsų bioenergija. Stimuliuojant tam tikras kūno sritis tam tikru šviesos kiekiu, **biofotonų terapija gali padėti sumažinti skausmą ir padėti įvairiems gijimo procesams visame kūne.**

Biofotonų terapijos teorija pagrįsta dr. Franzo Morello darbais ir buvo išplėsta gydytojų L. C. Vincento ir F. A. Poppo darbais, kurie išskėlė teoriją, kad **šviesa gali paveikti elektromagnetinius virpesius, arba kūno bangas, ir reguliuoti fermentų aktyvumą.**

Poppui prireikė maždaug 25 metų, kad surinktų pasekėjus iš mokslo bendruomenės. Pamažu keli atrinkti mokslininkai visame pasaulyje pradėjo svarstyti, kad **kūno komunikacijos sistema gali būti sudėtingas rezonanso ir dažnio tinklas. Galiausiai jie įkūrė Tarptautinį biofizikos institutą, sudarytą iš 15 mokslininkų grupių iš tarptautinių centrų visame pasaulyje.**

Poppas ir jo naujieji kolegos toliau tyrinėjo kelių tos pačios rūšies organizmų skleidžiamą šviesą, pirmiausia eksperimentuodami su vandens blusa, priklausančia Daphnia genčiai. Jų atradimai buvo tiesiog stulbinantys. **Bandymai su fotodaugintuvu parodė, kad vandens blusos siurbė viena kitos skleidžiamą šviesą.** Poppas tą patį eksperimentą atliko su mažomis žuvimis ir gavo tą patį rezultatą. Pasak jo fotodaugintuvo, saulėgražos buvo tarsi biologiniai dulkių siurbliai, judantys daugiausiai saulės fotonų generuojančių objektų kryptimi, kad juos susiurbtų. Net bakterijos prarijo fotonus iš terpės, į kurią buvo dedamos.

Poppas tapo Niujorko mokslų akademijos nariu ir užsienio nariu Rusijos gamtos mokslų akademijoje (RANS). Poppas yra Tarptautinio biofizikos instituto Noise (Vokietija) įkūrėjas (1996 m.) – tai tarptautinis tinklas, kurį sudaro 19 tyrimų grupių iš 13 šalių, užsiimančių biofotonų tyrimais ir koherencijos sistemomis biologijoje.

.....

Versta per google vertėją, pagedaguojujant teksto prasmę.

***Integrali biofizika** – tai nauja fizikos mokslo kryptis jungianti kvantinę fiziką su biologija.

Apie Integraliąją moderniąją teoriją, liečiančią bemaž visas mokslo sritis, tame tarpe ir dvasines religines sferas, kalbėsime vėliau. Rengiu labai įdomią medžiagą su vienu garsiausiu pasaulio filosofu, Integralios psichologijos autoriumi...kuris įrodo, kad

meditacija – tai kelias į gryną šviesą. Be Šviesos (Dvasios) žmogus tampa nenaudingas nei sau, nei pasauliui padarui. Ir net jeigu įkyrėjau, bet dar kartą priminsiu, kad Jėzus Kristus mus vadina ŠVIESOS VAIKAIS. Tad ir būkime TOKIAIS, o ne tamsos nešėjais, pasitikinčiais tik savo proteliu ir permainingu ego.

Šaltinis: <https://www.iuab.org/prof-fritz-albert-popp/>